

— Още е занесено — спи, не се събужда!

— Дано Богъ ми го запази! — рече съ въздишка майката и погледна къмъ прозорчето. После докосна съ ржка лицето на детето си, поглади го, въздъхна, обърна се къмъ стената и скри глава подъ чергата. Бабата излѣзе да ме изпрати. На вратата ме задържа и заразправя:

— Синко, погрижи се за Илия, той ми е синъ. Много добъръ бѣше. Сърцето му бѣ милостиво, та не изтрая. Мария и тя е кротка и блага женица. За него вече нѣма да се грижимъ, той си отиде радостенъ. Когато се роди детето — той берѣше душа. Щомъ детето проплака ме попита: — Мамо, момче ли е? Казахъ му, понадигна се да го види, но бѣше много слабъ, закашля се и падна на възглавницата и склопи очи. Горкото ми чедо! Отъ три месеца лежеше на легло. Не можеше да ни храни. Мария помагаше по чуждитѣ кжци и вадѣше кора хлѣбъ. Но и тя като стана тѣй, сега сме много зле. Помогнете ни съ нѣщо и то заради детето. Щомъ майка му се закрепи и стане на крака...

Нѣмахъ сили повече да слушамъ. Сбогувахъ се и тръгнахъ презъ снѣга. Вървѣхъ изъ улицитѣ на града и не бѣхъ на себе си. Незнайна треска сграбчи съ остри нокте снагата ми. И за да се спася, тръгнахъ изъ страната на небивалицитѣ. Видѣхъ се много богатъ. Тръгнахъ изъ крайнитѣ квартали и раздавахъ на беднитѣ най-щедра милостиня... Но сънища... и нищо друго. Сега е зима, снѣгътъ лежи върху земята и топли зърното. То кълни и се готви да напълни ненаситното гърло на човѣка...

Вѣтърътъ се блѣсна въ телеграфнитѣ стълбове и проплака отъ мжка. Скита се изъ свѣта и гледа страшното бедствие на бѣжанцитѣ. — Плаче за забравенитѣ.

И само неговия писъкъ достига до Бога.

Константинъ Н. Петкаловъ

